

РЕШЕНИЕ

№ 1050

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11814** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение №20182940 от 09.09.2021 г., постановено по н.а.х. дело №15798/2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 100 състав е изменил Наказателно постановление /НП/ №22-007018/02.11.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" С. /ДИТ- С./, с което на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5000 лв., на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/, за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ, като е намалил размера на санкцията на 1 500 лева.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението в потвърдителната му за НП част е обжалвано от [фирма], с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 НПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че СРС не е направил задълбочен прочит на подадената пред него жалба, като е пренебрегнал инвокираните възражения. Оспорва се приетото за установено от СРС изпълнение на даденото задължително предписание по съображения, че преди датата на съставяне

на АУАН, възнаграждението на Н. М. за времето, през което лицето е ползвало платен годишен отпуск от 3 работни дни е било изплатено, като е представена РКО. Твърди още, че случаят е маловажен и са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Заявява искане за присъждане на разноски за две инстанции. С молба от 04.10.2021 е заявено искане за изменение на разноските, присъдени в производството пред СРС.

В съдебно заседание пред АССГ, касаторът не се представява.

Ответникът-АНО, чрез процесуалния си представител-юрк.С., оспорва жалбата и моли за оставянето в сила на оспореното решение. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да оспори съдебното решение и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от въззивната инстанция фактическа обстановка е, че при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на 11.08.2020 г. и на 28.08.2020 г. от инспектори при Дирекция "Инспекция по труда" – С. на [фирма] относно изпълнението на предписание №3, дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ в Протокол за извършена проверка с изх. № ПР2019506/17.08.2020 г., със срок за изпълнение до 24.08.2020 г., е установено, че работодателят не го е изпълнил-не е начислил и не е изплатил възнаграждение на Н. Л. М. за времето през което лицето е ползвало платен годишен отпуск, а именно 3 работни дни, считано от 17.06.2020 г. до 19.06.2020 г., съгласно чл.177, т.1 от КТ.

В резултат на констатациите от проверката, срещу [фирма] за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ е съставен АУАН № 22-007018/31.08.2021 г. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не е депозирано писмено възражение.

Въз основа на АУАН, на 02.11.2020 г. е издадено процесното НП № 22-007018/02.11.2020 г., с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация на [фирма] е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 5000,00 лева на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

От правна страна, СРС е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено са описани нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Приел е, че дължимата сума на работника М. не е изплатена в срок, поради което извършването на нарушението е безспорно установено. Решаващият състав обаче, е намалил размера на наказанието от 5000,00 лв. на 1500,00 лв., като е приел, че няма основание за налагане на административно наказание в

размер над минималния установен в закона.

Решението е правилно.

Касационната инстанция напълно споделя изложените мотиви за липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до опорочаване на административнонаказателното производство и ограничаващи правото на защита на твърдения нарушител, поради което на основание чл.220, ал.2, изр.2-ро АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН препраща към тях.

Решението на въззивна инстанция е постановено и при правилно приложение на материалния закон, като наведените от касатора възражения в обратен смисъл са неоснователни. Съгласно чл.404, ал.1, т.1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на Инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Нормата на чл.415, ал.1 КТ предвижда налагането на имуществена санкция за неизпълнение задължителните предписания на контролен орган по спазване на трудовото законодателство в размер от 1 500 лв. до 10 000 лв. Срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ.

Дадените задължителни предписания могат да бъдат оспорени в качеството на принудителни административни мерки пред АС. Тяхната законосъобразност не може да бъде преценявана инцидентно в съдебното административнонаказателно производство при оспорването на НП, издадено за тяхното неизпълнение от адресата. В случая е безспорно установено, че даденото предписание не е било изпълнено в срок до 28.08.2020 г. Представеният от едноличния търговец РКО касае други обстоятелства - изплатено обезщетение за използван платен годишен отпуск от 3 дни, а не начислено и изплатено възнаграждение за ползван платен годишен отпуск от 3 дни, поради което е неотносим към предмета на спора.

Санкционната разпоредба на чл. 415, ал. 1 КТ предвижда имуществената санкция в размер от 1500 до 10 000 лв. С НП санкцията е била индивидуализирана в размер на 5000 лева, като с оспореното решение тя е намалена от въззивната инстанция до 1500 лева.

Не са налице основанията за прилагане на привилегированния състав по чл.415в КТ, който изключва приложението на чл.28 от общия закон-ЗАНН. В тази връзка правилни са изводите на СРС, че чл.415в КТ не може да намери приложение в случая.

„Маловажните” нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. Забавата за изпълнение на парично задължение по необходимост винаги причинява вреда в размер най-малко на законната лихва. Отделно от това правото на труд и възнаграждение за престириания труд е основно човешко право, свързано със самото материално съществуване на личността и безспорно са налице настъпили вредни последици, поради нарушено право на работника/служителя да получи дължимото му възнаграждение за времето, през което е ползвал платен годишен отпуск.

По изложените съображения касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон или на съдопроизводствените правила, поради което постановеното от него решение се оставя в сила.

По отношение на искането на [фирма], заявено с молба от 04.10.2021 г. за изменение на разноските, присъдени в производството пред СРС, следва да се има предвид, че съобразно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. При своевременно направено искане, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 248, ал. 1 от ГПК, приложим на основание препращащата норма на чл. 144 АПК, вр.чл.63, ал.3 ЗАНН в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение, в частта му за разноските. Следователно в процесния случай, производството за изменение на решението, в частта му за разноските, е от компетентността на постановилия го съд-СРС, в случая.

Предвид изхода на спора, предмет делото, и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 80 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221., ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20182940/09.09.2021 г., постановено по н.а.х. дело №15798/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“-С. сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, разноси по делото.

ВРЪЩА за произнасяне на Софийския районен съд, НО, 100 състав искането на [фирма], заявено с молба от 04.10.2021 г., за изменение на Решение №20182940/09.09.2021 г., постановено по н.а.х. дело №15798/2020 г. на СРС, в частта му за разноските.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.